

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **Severočeši.cz**, IČO:71339493
sídlem Jakuba Arbesa 2600, Most

zastoupeného JUDr. Tomášem Kindlem, advokátem,
sídlem Blatenská 3218/83, Chomutov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného ve věci nezapsání změn vyplývajících ze zápisu z jednání valné hromady žalobce konané dne 26. 3. 2015 k návrhu žalobce, podanému dne 28. 9. 2016, do rejstříku politických stran a politických hnutí. Žalobce navrhl, aby soud žalovanému zakázal „pokračovat v zásahu do práv žalobce spočívajícího v tom, že v rejstříku politických stran a hnutí u zápisu reg. č. MV-30869/VS-2008, k návrhu žalobce ze dne 28. 9. 2016 nezapsal změny vyplývající ze zápisu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

z jednání valné hromady žalobce ze dne 26. 3. 2015“, in eventum, pro případ, že žalovaný přestane být kvalifikovaným způsobem nečinný a zápis provede, aby soud rozsudkem určil, že „zásah žalovaného, spočívající v tom, že v rejstříku politických stran a hnutí u zápisu reg. č. MV-30869/VS-2008, k návrhu žalobce ze dne 28. 9. 2016 nezapsal změny vyplývající ze zápisu z jednání valné hromady žalobce ze dne 26. 3. 2015, byl nezákonný“.

II. Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 10. 2. 2014 se konalo zasedání valné hromady hnutí, které svolal Ing. B. S. Poukázal na to, že rozhodnutím Okresního soudu v Mostě ze dne 3. 9. 2015, čj. 15 C 261/2014 - 150, a rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2016, čj. 14 Co 911/2015 - 192 (dále společně také jako „**Rozsudky civilních soudů**“), bylo určeno, že rozhodnutí přijatá valnou hromadou konanou dne 10. 2. 2014 jsou neplatná, neboť na jednání nebyl pozván člen hnutí Ing. L. P.
3. Žalobce doplnil, že s vědomím, že mohl pochybit a valná hromada mohla být neplatná, svolal (opět prostřednictvím Ing. B. S.) valnou hromadu, která proběhla dne 26. 3. 2015, kde přijal pod bodem 7 rozhodnutí o tom, že se za členy předsednictva volí Ing. B. S., Ing. J. Z., Bc. Z. J., Ing. P. P., Ing. J. M., L. W. a M. H., přičemž následně byl předsednictvem zvolen předseda hnutí – Ing. S., 1. místopředseda Ing. Z a místopředsedové Ing. P. a Bc. J. Uvedené bylo podle žalobce realizováno ve dvou krocích, kdy nejprve delegáti základních organizací žalobce zvolili předsednictvo, jak podle žalobce vyplývá z čl. VII.3. a stanov hnutí, a předsednictvo samo pak ze svého středu zvolilo předsedu, 1. místopředsedu a ostatní místopředsedy hnutí.
4. Dne 28. 9. 2016 došlo podle žalobce k výmazu zápisů statutárního orgánu žalobce v důsledku nabytí právní moci Rozsudků civilních soudů, přičemž podle žalobce chybně bylo zapsáno předsednictvo hnutí ve složení JUDr. J. (1. místopředseda), Ing. J. Z. (1. místopředseda), L. W., M. H. a JUDr. H. Žalobce konstatoval, že Ing. S., který byl před svým zvolením předsedou hnutí jeho místopředsedou, zapsán nebyl, a to v žádné funkci, přestože byl na uvedené žalovaný opakovaně upozorněn.
5. Žalobce dále poukázal na to, že dne 28. 9. 2016 zaslal žalovanému návrh na zápis změn statutárního orgánu a sídla hnutí, který doložil zápisem z valné hromady a předsednictva dne 26. 3. 2015. Současně dle žalobních tvrzení doložil, že dne 4. 10. 2013 byl Ing. S. zvolen předsednictvem hnutí jeho předsedou, a byl tak oprávněn bez ohledu na neplatnost rozhodnutí přijatých valnou hromadou dne 10. 2. 2014 oprávněn návrh na zápis změn učinit, neboť byl určitě předsedou hnutí od 4. 10. 2013 do 26. 3. 2015 a pak byl tímto opětovně zvolen. Současně podle žalobních tvrzení žalobce předložil spolu s návrhem na zápis změn i zápis z jednání předsednictva hnutí dne 23. 2. 2009, kde byl mj. Ing. S. zvolen místopředsedou hnutí, přičemž však z důvodů, které žalovaný ani přes výzvu neosvětlil, zapsán není.
6. Žalovaný na návrh podle žalobce reagoval přípisem ze dne 30. 9. 2016 s tím, že „nehodlá tento zápis reflektovat, neboť je dle jeho závěrů „účelový“, kdy údajně tento měly učinit „dle soudu neoprávněné osoby“, což plyne zřejmě z jeho vlastního posouzení, které učinil na základě neznámých podkladů“. Žalobce v tomto směru doplnil, že z Rozsudků civilních soudů tento závěr neplyne; daná teze je v nich obsažena toliko v rámci rekapitulace žalobních tvrzení.
7. Na předmětný přípis žalobce reagoval podáním ze dne 2. 10. 2016, v němž žalovaného upozornil, že nemá právo přezkoumávat platnost usnesení valné hromady, neboť to je dle

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

§ 16a zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 424/1991 Sb.**“), vyhrazeno soudu, a to v prekluzivní době. Současně žalobce v uvedeném podání upozornil, že bez ohledu na uvedené není Ing. S. v rejstříku zapsán vůbec, přestože před 10. 2. 2014 funkci v předsednictvu zastával, přičemž poukázal i na skutečnost, že valná hromada volí vždy jen členy předsednictva a předsednictvo samo volí předsedu a místopředsedy, „*neboť tak to bylo vždy*“. Žalobce doplnil, že ani následná replika žalovaného neobsahuje věcné vyřízení jeho žádosti.

8. Žalovaný pak podle žalobce dále nijak nereagoval a závadný stav ani částečně nenapravil.
9. Žalobce uvedl, že se žalovaný „*mylně domnívá, že pokud je valná hromada z 10. 2. 2014 neplatná, jsou nutně neplatná „veškerá další jednání“ žalobce*“, což je dle žalobce zcela absurdní. Žalobce opětovně poukázal na to, že platnost či neplatnost rozhodnutí valné hromady je podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb. oprávněn posuzovat toliko soud a pouze ve stanovené lhůtě, a žalovaný tak podle žalobce porušuje principy dělby moci. Civilní soudy přitom v žalobcem označených rozhodnutích podle žalobce judikovaly, že platnost usnesení členské schůze či valné hromady nelze řešit jako otázku předběžnou.
10. Žalobce rovněž namítl, že pokud nelze řešit otázku platnosti usnesení valné hromady jako otázku předběžnou, přičemž jako otázku meritorní ji nikdo v prekluzivní lhůtě neřešil, nemohl orgán pověřený registrací „*sám uvážit, zda ta která valná hromada je platná či nikoliv*“. Výklad žalovaného by podle žalobce vylučoval, aby byla s ohledem na hrozící neplatnost usnesení valné hromady svolána valná hromada nová, která vady napraví.
11. Žalobce konečně upozornil, že vadný zápis v rejstříku hnutí má závažné důsledky, kdy ve věcech voleb jednají neoprávněné osoby, které mohou disponovat s penězi žalobce, přičemž třetí osoby jsou navíc v důsledku stavu zápisu v rejstříku v dobré víře v platnost jejich úkonů.
12. Žalobce posléze podáním ze dne 16. 10. 2016 upravil žalobní návrh způsobem rekapitulovaným v části I. této žaloby.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 12. 2017 poukázal na Rozsudky civilních soudů, kterými bylo určeno, že usnesení přijatá valnou hromadou žalobce konanou dne 10. 2. 2014 nejsou v souladu se stanovami žalobce a se zákonem č. 424/1991 Sb. Mezi těmito usneseními jsou podle žalovaného mj. i ta, která měla potvrzovat volbu v návrhu na zápis změn uvedených osob.
14. Pokud jde o postup v reakci na dopis žalobce ze dne 28. 9. 2016, žalovaný v plném rozsahu odkázal na svůj přípis ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-30869-65/VS-2008, a na přípis ze dne 10. 10. 2016, čj. MV-30869/VS-2008. Z nich podle žalovaného plyne, že v dané věci muselo ministerstvo striktně zohlednit pravomocné Rozsudky civilních soudů. Jestliže uvedené rozsudky konstatovaly mimo jiné, že usnesení o volbě Ing. B. S. předsedou hnutí a volba předsednictva hnutí na valné hromadě konané dne 10. 2. 2014, nejsou v souladu se stanovami a zákonem, pak žalovaný nemohl podle svého přesvědčení akceptovat skutečnost, že valná hromada z 26. 3. 2015 byla řádně svolána Ing. B. S. jako předsedou hnutí, a to za součinnosti ostatních členů předsednictva zvolených napadnutou valnou hromadou. Stejný závěr učinil podle žalovaného na základě Rozsudků civilních soudů i Nejvyšší správní soud (pozn. žalovaný zřejmě míní Krajský soud v Ústí nad Labem) v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

usnesení ze dne 3. 11. 2016, čj. 40 A 6/2016 – 102, kde soud uzavřel, že „*valné hromady konané po 10. 2. 2014 s přihlédnutím k pravomocnému soudnímu zrušení rozhodnutí o ukončení členství JUDr. H. J. a vyslovení nesouladnosti odvolání JUDr. H. J. z funkce 1. místopředsedkyně se stanovami dané volební strany a zákonem o politických stranách nemohly řádně proběhnout, a proto k rozhodnutím na nich přijatým soud nepřihlížel*“.

15. Žalovaný přisvědčil žalobci, že nemá právo přezkoumávat platnost valné hromady, měl však za to, že v dané věci tak ani nečinil, když závěr o neplatnosti usnesení valné hromady z 10. 2. 2014 učinily již Rozsudky civilních soudů, z čehož se podle žalovaného „*ovšem odvíjí i neplatnost valných hromad konaných po 10. 2. 2014 – jak také poznamenal... soud ve shora citovaném usnesení*“.
16. K námitce žalobce, že Ing. B. S. je předsedou od svého zvolení předsednictvem hnutí dne 4. 10. 2013 až dosud, žalovaný poukázal na to, že dne 10. 1. 2014 H. Č., jednatelka – vedoucí ústřední kanceláře žalobce, učinila u žalovaného e-mailový dotaz, zda dokument označený jako „Změna předsedy politického hnutí Severočesí.cz“ ze dne 4. 10. 2013 je v pořádku. Přípisem ze dne 16. 1. 2014 jí byl dle žalovaného vysvětlen zákonný postup pro oznámení změn týkajících se zápisu do rejstříku stran a hnutí, lhůta pro oznámení a nutnost doložení příslušného usnesení orgánu strany a hnutí oprávněného ve věci rozhodnout. Žalovaný současně oznamovatelce sdělil, že vzhledem k tomu, že stanovy žalobce neřeší konkrétní situaci, kdy dojde k rezignaci člena statutárního orgánu a způsob jeho náhrady (např. formou kooptace či pravomocí statutárního orgánu provést novou volbu), je třeba vycházet z obecného ustanovení v čl. VII. bodě 3. písm. a) stanov ve spojení s čl. VIII. bodem 2. stanov, podle nichž do působnosti valné hromady hnutí patří volba členů předsednictva, které je složeno z předsedy hnutí, prvního místopředsedy, dvou místopředsedů a tří členů předsednictva hnutí. Z tohoto znění žalovaný dovozoval, že pravomoc k volbě předsedy hnutí náleží pouze do působnosti valné hromady a je proto třeba tuto skutečnost doložit usnesením valné hromady o volbě nového předsedy. Žalovaný doplnil, že shodné stanovisko zopakoval též v dopisu právnímu zástupci žalobce ze dne 30. 9. 2016, čj. MV30869-65/VS-2008. Žalovaný konstatoval, že ačkoliv se oznamovatelce dostalo podrobného vysvětlení, požadované podklady nebyly ministerstvu doručeny.
17. Žalovaný doplnil, že následně dne 13. 2. 2014 obdržel návrh na změnu stanov a změnu zápisu členů statutárního orgánu, kterou schválila valná hromada konaná dne 10. 2. 2014, jejíž všechna přijatá usnesení byla posléze Rozsudky civilních soudů prohlášena za přijatá v rozporu se stanovami a zákonem. Ani v tomto případě ovšem žalovaný dle svého tvrzení neposuzoval platnost usnesení valné hromady či jiného orgánu hnutí, ale toliko požadoval, aby byl dle ustanovení § 10 zákona č. 424/1991 Sb. návrh na zápis do rejstříku stran a hnutí doložen k tomu dle stanov oprávněného orgánu.
18. Žalovaný se pak na základě své registrační praxe u žalobce neztotožnil s jeho tvrzením o tom, že „*valná hromada zásadně volí pouze členy předsednictva a předsednictvo samo volí předsedy, místopředsedy, atd., neboť to tak bylo vždy*“. Uvedl, že jak vyplývá ze spisové dokumentace, ustavující valná hromada konaná dne 17. 6. 2008 zvolila předsedkyní JUDr. H. J. a zároveň Ing. J. Z. do funkce místopředsedy, F. R. výkonným sekretářem, M. F. pokladníkem a Ing. I. Č. členkou výboru. Valná hromada konaná dne 23. 2. 2009 zvolila podle žalovaného předsedou F. R. a 6tičlenné předsednictvo, které mělo zvolit funkcionáře, avšak z téže valné hromady je již připojen seznam, podle něhož je 1. místopředsedkyní JUDr. H. J., místopředsedkyní Ing. I. Č., místopředsedou Ing. B. S. a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

členy Ing. J. Z., JUDr. P. H. a M. H.. Následující valná hromada dne 6. 1. 2011 podle žalovaného statutární orgán neměnila, usnesení o volbě funkcionářů na další valné hromadě konané 10. 2. 2014 bylo soudy prohlášeno za přijaté v rozporu se stanovami a zákonem právě tak jako usnesení z valné hromady dne 11. 3. 2014 organizované panem Ing. L. P., kterou zneplatnil rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech, čj. 10 C 282/2014 - 42, a která též volila konkrétní osoby na konkrétní funkce. Pro úplnost žalovaný doplnil, že i předmětná sporná valná hromada ze dne 26. 3. 2015 a naposledy konaná valná hromada ze dne 24. 10. 2016 provedly volbu předsedy a konkrétních funkcionářů.

19. S ohledem na uvedené žalovaný považoval návrh žalobce za neopodstatněný a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

20. Žalobce v replice ze dne 13. 2. 2018 v reakci na vyjádření žalovaného setrval na své žalobní argumentaci.
21. Doplnil, že žalovaný ve vyjádření sám popírá vlastní argumenty, když uvádí, že je povinen respektovat Rozsudky civilních soudů, z čehož pak podle žalobce překvapivě dovozuje, že jsou (zřejmě) v rozporu se zákonem či stanovami i usnesení valné hromady konané dne 4. 10. 2013 (tedy několik měsíců před konáním valné hromady, jejíž usnesení bylo napadeno žalobou), ačkoli usnesení valné hromady z října 2013 ve lhůtě k tomu stanovené nikdo nenapadl ani žalobou, ani jinak, přičemž lhůta pro podání žaloby je prekluzivní. Žalobce doplnil, že z týchž důvodů pak žalovaný považuje za rozporná se zákonem či stanovami i usnesení valné hromady konané dne 26. 3. 2015, tedy pro změnu více než rok po konání valné hromady, jejíž usnesení byla napadena žalobou, ačkoli ani usnesení valné hromady z března 2015 nikdo nijak, tím méně pak žalobou, nenapadl. Usnesení této valné hromady jsou tak podle žalobce platná, neboť v prekluzivní lhůtě nebyla napadena žalobou.
22. Žalobce dále uvedl, že Rozsudky civilních soudů bylo rozhodnuto o nezákonnosti usnesení valné hromady, konané dne 10. 2. 2014 z důvodu, že na předmětnou valnou hromadu, kterou svolal Ing. B. S., nebyly pozvány osoby, jež se následně domáhaly žalobou určení, že jejich nepozvání bylo protiprávní. Soudy se však nijak nezmínily o tom, že by Ing. B. S. snad nebyl ke svolání valné hromady oprávněn. Žalovaný však odpírá zaregistrovat výsledky valné hromady konané dne 26. 3. 2015, protože ji svolal Ing. S. Žalobce doplnil, že Ing. S. však za nezměněné situace svolal další valnou hromadu na den 24. 10. 2016, byť jako předseda Hnutí a předseda základní organizace Lom v jedné osobě, jejíž výsledky žalovaný bez dalšího zaregistroval, ačkoli jde o obdobnou situaci jako u valné hromady ze dne 26. 3. 2015.
23. Žalobce podotknul, že soudy se v jím označených rozhodnutích opakovaně vyslovily pro minimalizaci zásahů do rozhodovacích procesů politických stran či hnutí, přičemž zdůraznily, že k soudní ingerenci do rozhodovacích procesů politických stran a hnutí je třeba přistupovat ještě výjimečněji, nežli v případě spolků. Proto je také podle žalobce stanovena relativně krátká, šestiměsíční prekluzivní lhůta k podání žaloby, jíž se žalobce dovolává soudní ochrany podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb. Ve stanovené lhůtě však podle žalobce nikdo žalobu o určení nezákonnosti či rozpornosti se stanovami ohledně usnesení valných hromad konaných dne 4. 10. 2013 a dne 26. 3. 2015 nepodal (takové žaloby nebyly podány vůbec). Žalovaný tedy podle žalobce svým svévolným „rozhodováním“ obchází institut prekluzivní lhůty a osobuje si právo dovozovat, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí orgánů žalobce jsou vadná, ačkoli je nikdo nikdy (tím méně včas) nenapadl a přestože takové závěry je oprávněn činit jen soud. Svou kvalifikovanou nečinností tak podle žalobce žalovaný kromě jiného porušuje zásadu dělby moci a pošlapává základní principy právního státu, k jejichž dodržování byl zřízen. Podle názoru žalobce tím žalovaný obchází také registrační princip, když si osobuje právo autoritativně posuzovat, zda nikým nenapadnuté a s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty již nenapadnutelné rozhodnutí k tomu povolaného orgánu žalobce je či není právně vadné. Nejde přitom podle přesvědčení žalobce o případ, kdy by jednání, na jehož základě mají být údaje registrovány, bylo nicotné. Sám žalovaný nadto v dalších případech (valné hromady žalobce před i po konání této valné hromady) žádná pochybení neshledal, ačkoli šlo o naprosto obdobnou situaci s těmi, kde ho (podle názoru žalobce nezákonně), naopak shledal.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze posoudil z dále popsaných důvodů předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalovaného byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nepřistoupil k provádění žalobcem navrhovaných důkazních prostředků při jednání, neboť pro meritorní závěry soudu postačoval obsah správního spisu předloženého žalovaným k výzvě soudu (důkazní prostředky předložené žalobcem byly jeho součástí, popř. nemohly na meritorním posouzení rozhodných otázek soudem ničeho změnit).
25. Žalobce podanou žalobu podřadil žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
26. Podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
27. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že přesná definice „zásahu“ možná není, protože pod tento pojem spadá velké množství často jen faktických (ústně či jinak vyjádřených) a neformálních činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Vždy jde o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Bez ohledu na to, zda mají tyto úkony formální povahu či nikoliv, je jejich pojmovým znakem fakt, že jsou způsobilé atakovat právní sféru fyzické či právnické osoby tím, že je povinna na základě takového úkonu něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět.

28. První otázkou, kterou si musí soud v případě zásahové žaloby položit, tedy je, zda jednání žalovaného vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V posuzované věci dospěl Městský soud v Praze z dále uvedených důvodů k závěru, že tuto možnost obecně vyloučit nelze.
29. Podstatou sporu mezi účastníky je zákonnost postupu žalovaného, který dle žalobních tvrzení odmítl k návrhu žalobce ze dne 28. 9. 2016 zapsat žalobcem navrhované změny v rejstříku stran a hnutí ve smyslu § 9 zákona č. 424/1991 Sb. opírající se především o rozhodnutí přijatá na valné hromadě žalobce konané dne 26. 3. 2015. Žalovaný tak učinil s poukazem na to, že z Rozsudků civilních soudů konstatujících závěr o neplatnosti usnesení valné hromady žalobce ze dne 10. 2. 2014 plyne i závěr o neplatnosti usnesení přijatých na valných hromadách žalobce konaných po 10. 2. 2014, a dále s poukazem na to, že volba předsedů a místopředsedů je vyhrazena toliko valné hromadě a nemůže ji provést předsednictvo hnutí.
30. Soud v tomto ohledu předně zvažoval, zda je dána jeho pravomoc k posouzení předmětné věci. Rovněž zkoumal, zda není s ohledem na souvislost posuzovaného případu s otázkami platnosti rozhodnutí orgánu politického hnutí jeho pravomoc vyloučena pravomocí civilních soudů podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb.
31. V tomto směru soud podotýká, že ustanovení § 16a zákona č. 424/1991 Sb. upravuje pravomoc civilních soudů k rozhodování ve věcech návrhů člena politické strany či politického hnutí na určení, zda je rozhodnutí orgánu politické strany či politického hnutí dotýkající se skutečností vyznačovaných v rejstříku stran a hnutí podle § 9 tohoto zákona rozhodnutí v souladu se zákonem a stanovami.
32. Zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů i Ústavní soud se přitom ve své dosavadní rozhodovací praxi přiklonil k potřebě širšího výkladu okruhu záležitostí spadajících do věcné působnosti této právní normy, a to i přes obecnou záporní klauzuli zakazující státu zasahovat do činnosti politických stran jinak než zákonem stanoveným způsobem. V tomto ohledu soud pro větší stručnost v plném rozsahu poukazuje na závěry vyslovené v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 31. 10. 2012, čj. Konf 36/2012 - 6, či na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 12. 2011, sp. zn. II. ÚS 1969/10, kterým byl zrušen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3373/2009 s odůvodněním, že „pokud obecné soudy nerozpoznaly protiústavnost existující mezery v právní úpravě a nepokusily se ji ústavně konformně vyplnit a naopak zvolily přístup, akcentující právě a pouze doslovný text ust. § 16a odst. 1 zákona o politických stranách, kdy se pro nedostatek aktivní legitimace odmítly meritorně zabývat návrhem žalobců, neboť předmětem přezkumu civilními soudy vytyčeným ust. § 16a a § 9 zákona o politických stranách „je (ne)soulad rozhodnutí orgánu politické strany se zákonem či stanovami, a to takového rozhodnutí, které se týká skutečností vyznačovaných v rejstříku stran a hnutí, a jen v takto vymezeném rámci lze přezkoumávat rozhodnutí orgánu politické strany civilními soudy“, nelze takový přístup ústavně aprobovat“.
33. Jakkoli však z citované rozhodovací praxe soudů plyne závěr o nutnosti extenzivního výkladu rozsahu pravomoci civilních soudů ve smyslu § 16a zákona č. 424/1991 Sb., nelze podle Městského soudu v Praze rozumně pochybovat o tom, že naposledy uvedené ustanovení není možno vyložit takovým způsobem, že by civilním soudům umožňovalo vést řízení o takovém žalobním návrhu, jaký učinil v nyní posuzované věci žalobce, resp.

že by tato okolnost vylučovala pravomoc správního soudu rozhodovat o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu souvisejícím s (ne)vyznačením změn v rejstříku stran a hnutí.

34. Městský soud v Praze v tomto směru nepřehlédl, že ani extenzivním výkladem akcentovaným Ústavním soudem nelze rozšířit působnost uvedené právní normy na žaloby, které nepodává člen politické strany či politického hnutí v souvislosti s fungováním vnitrostranické demokracie, ale kterými se samo politické hnutí domáhá poskytnutí ochrany před úkonem orgánu veřejné moci, jakkoli tato otázka v širším smyslu bezprostředně souvisí s posouzením, zda je rozhodnutí orgánu politického hnutí dotýkající se skutečností vyznačovaných v rejstříku stran a hnutí podle § 9 tohoto zákona rozhodnutí v souladu se zákonem a stanovami.
35. Nejde zde tedy o situaci, kdy se člen hnutí cítí být dotčen konkrétním způsobem fungování vnitrostranické demokracie, a to i v případech, které podle konfliktního senátu a Ústavního soudu souvisí se skutečnostmi zapisovanými v § 9 zákona č. 424/1991 Sb. toliko zprostředkovaně (určení neplatnosti usnesení oblastního sněmu politické strany, určení neplatnosti sjezdu politické strany). Žalobce nebrojí z pozice člena politického hnutí proti (zjednodušeně řečeno) porušení zákona či stanov hnutí, ale domáhá se coby politické hnutí jako takové poskytnutí ochrany proti podle jeho přesvědčení nezákonnému zásahu orgánu, který vede rejstřík stran a hnutí podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb. a zapisuje či provádí v něm mj. změny skutečností uvedených v odst. 2 a 3 tohoto ustanovení.
36. Pokud jde o pravomoc správních soudů, soudní řád správní svěřuje v ustanovení § 4 odst. 2 písm. b) správním soudům mj. rozhodování některých otázek ve věcech politických stran a politických hnutí. Z navazujícího ustanovení § 94 s. ř. s. pak vyplývá, že návrhem se lze u správního soudu za podmínek stanovených zvláštním zákonem domáhat
 - a) určení, že návrh na registraci, popřípadě návrh na registraci změny stanov nemá nedostatky,
 - b) rozpuštění politické strany nebo politického hnutí, pozastavení nebo znovuoobnovení jejich činnosti.
37. Jiné pravomoci zákonodárce správním soudům ve věcech politických stran a politických hnutí *prima vista* neposkytuje.
38. V této souvislosti pak ustanovení § 94 s. ř. s. ani žádné další ustanovení jiného právního předpisu nepředvídá, že by se politické hnutí mohlo u správních soudů obdobně jako v případě návrhu na registraci či návrhu na registraci změny stanov domáhat určení, že návrh na zápis změn skutečností zapisovaných do rejstříku nemá nedostatky, s tím, že takový návrh by mohl představovat speciální prostředek ochrany vylučující přípustnost (obecné) žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v neprovedení navrhovaných změn.
39. Městský soud v Praze přitom nepovažoval za přípustné, aby ustanovení § 94 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vyložil extenzivně a tuto svou pravomoc i přes jednoznačné ustanovení zákona založil jeho rozšiřujícím výkladem. Je tomu tak především s ohledem na to, že zákonodárce naposledy uvedeným ustanovením podle soudu nezaložil neúmyslnou mezeru v právním předpisu, ale právě naopak (alespoň tak lze s ohledem na předpoklad tzv. racionálního zákonodárce usuzovat) nepovažoval založení takové pravomoci správního soudu za potřebné. Reflektoval přitom princip, podle kterého je žalovaný jako orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pověřený vedením rejstříku stran a hnutí povinen návrhu na zápis změn (za dodržení určitých minimálních standardů – viz dále) vyhovět, přičemž soudní přezkum (ne)souladu v rejstříku provedených změn se zákonem a stanovami je k návrhu člena strany či hnutí umožněn (výlučně – k tomu srov. níže) teprve následně v případném řízení vedeném civilním soudem podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb.

40. Podle přesvědčení soudu nelze s ohledem na výše uvedené *a priori* uzavřít, že by pravomoc správního soudu k rozhodování o žalobě podané s odkazem na § 82 a násl. s. ř. s. nepřípadala v úvahu, resp. že by byla vyloučena úpravou obsaženou v § 16a zákona č. 441/1991 Sb. a § 94 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ostatně v minulosti přípustnost takové žaloby proti žalovanému dovedl a uzavřel, že v obecné rovině připouští, že registrace názvu politické strany či politického hnutí, provedená v rozporu se zákazem zaměnitelnosti, obsaženým v ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 424/1991 Sb. představuje vůči dříve registrovanému subjektu, jehož se zaměnitelnost týká, zásah, proti němuž se může bránit žalobou podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2017, čj. 3 As 230/2016 - 60, publ. pod č. 3666/2018 Sb. NSS.).
41. I tato okolnost tedy podle názoru soudu svědčí pro připuštění teze, že postup žalovaného, proti kterému žalobce v nyní posuzované věci brojí, pojmově může v obecné rovině představovat zásah správního orgánu, před nímž může správní soud poskytnout ochranu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Nelze pochybovat o tom, že politické hnutí je nutno v daném směru považovat za adresáta veřejné moci, do jehož právní sféry může být neprovedením navrhovaného zápisu změn údajů v rejstříku stran a hnutí podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb. zasazeno. Vztah mezi politickým hnutím a žalovaným je tedy nutno považovat za vztah veřejného práva, v němž politickému hnutí svědčí veřejné subjektivní právo na to, aby v případě, že na své straně splní všechny předpoklady pro zápis změn v rejstříku, žalovaný tento zápis provedl.
42. Na uvedeném závěru pak nemůže podle soudu změnit ani skutečnost, že v daném případě má provedení zápisu změn s ohledem na charakter měněných údajů toliko deklaratorní povahu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že i takový zápis je způsobilý zasáhnout do práv politického hnutí, a to především s ohledem na princip materiální publicity, který je v praxi uplatňován i k tomuto typu veřejného rejstříku, zvláště pak tehdy, byl-li stav zápisu údajů v rejstříku stran a hnutí v případě žalobce jednou z okolností, na niž správní soudy založily své meritorní závěry v rámci soudního přezkumu voleb v roce 2016, jak bude popsáno dále.
43. Správní soud tedy podle přesvědčení Městského soudu v Praze nezasahuje do pravomoci civilních soudů podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb. a současně nepřipustně nepřekračuje rozsah své pravomoci svěřené mu podle § 94 s. ř. s, pokud připustí přezkum zákonnosti faktického postupu žalovaného v souvislosti se zápisem (neprovedením zápisu) žalobcem navrhovaných změn do rejstříku stran a hnutí v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu. Se zřetelem k dále popsaným skutečnostem přitom správní soud takovým přezkumem nezasahuje do (výlučně) pravomoci civilních soudů posuzovat otázku souladu rozhodnutí orgánu politické strany či politického hnutí dotýkající se skutečností vyznačovaných v rejstříku stran a hnutí podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb. v souladu se zákonem a stanovami.

44. Pokud jde o přípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, zbývá podotknout, že žalobci v daném případě nesvědčilo podle názoru soudu právo brojít proti postupu žalovaného žalobou proti rozhodnutí nebo žalobou na ochranu proti nečinnosti, neboť žalovaný v posuzované věci žádné rozhodnutí (a to ani rozhodnutí materiální povahy) nevydal a současně nebyl podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb. povinen takové rozhodnutí nebo osvědčení vydat. Žalobu tedy nebylo možno považovat za nepřipustnou podle § 85 s. ř. s. Žalobce rovněž nebyl podle přesvědčení soudu povinen vyčerpat jiné prostředky ochrany proti postupu žalovaného, neboť mu právní řád žádný takový prostředek ochrany, jež by bylo nutno obligatorně využít, neposkytuje.
45. Ze všech shora uvedených důvodů proto Městský soud v Praze učinil dílčí závěr, že žalobcem v žalobních tvrzení popsané jednání spočívající v neprovedení faktických úkonů – zápisu navrhovaných změn v rejstříku stran a hnutí podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb. pojmově mohlo představovat nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s. a že podanou žalobu nelze považovat za nepřipustnou.
46. Městský soud v Praze dále připomíná, že podle § 9 odst. 1 zákona č. 424/1991 Sb. platí, že *„rejstřík stran a hnutí vedený ministerstvem je veřejný seznam, do kterého se zapisují nebo vyznačují zákonem stanovené údaje týkající se stran a hnutí. Jeho součástí je sbírka listin obsahující stanovy, usnesení o ustavení orgánů, usnesení o změně stanov a usnesení o zrušení strany a hnutí. Rejstřík stran a hnutí je každému přístupný. Každý má právo do něj nahlížet, pořizovat si kopie a výpisy. Na požádání vydá ministerstvo úřední potvrzení o zápisu nebo o tom, že zápis není proveden“*.
47. Z odst. 2 uvedeného ustanovení se podává, že *„do rejstříku stran a hnutí se zapisují tyto údaje:*
a) název, zkratka a sídlo strany a hnutí s uvedením dne a čísla registrace,
b) den registrace změny stanov,
c) zánik strany a hnutí s uvedením dne a právního důvodu výmazu“.
48. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení se pak *„do rejstříku stran a hnutí...dále vyznačují tyto údaje:*
a) identifikační číslo osoby přidělené straně nebo hnutí; identifikační číslo osoby poskytne správce základního registru osob1),
b) jméno, příjmení, datum narození a adresa místa pobytu osob, které jsou statutárním orgánem strany a hnutí nebo jeho členy, s uvedením způsobu, jakým jednají jménem strany a hnutí,
c) pozastavení činnosti strany a hnutí,
d) zrušení strany a hnutí,
e) vstup do likvidace včetně jména, příjmení, data narození a adresy místa pobytu likvidátora,
f) zahájení insolvenčního řízení, rozhodnutí o úpadku, rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí, jméno, příjmení (obchodní firma) a sídlo insolvenčního správce“.
49. Podle odst. 4 předmětného ustanovení pak platí, že *„do rejstříku stran a hnutí se zapíše nebo vyznačí také změna nebo zánik skutečností podle odstavců 2 a 3“*.
50. Z § 10 zákona č. 424/1991 Sb. se podává, že *„strana a hnutí jsou povinny oznámit písemně ministerstvu údaje uvedené v § 9 odst. 3 písm. b), d) a e) do 15 dnů ode dne, kdy bylo příslušným*

orgánem strany a hnutí ve věci rozhodnuto. Oznámení musí být doloženo usnesením těchto orgánů“.

51. Konečně podle § 16a odst. 1 zákona č. 424/1991 Sb. platí, že „dotýká-li se rozhodnutí orgánu strany a hnutí skutečností vyznačovaných v rejstříku stran a hnutí (§ 9), může člen této strany a hnutí do 6 měsíců od přijetí takového rozhodnutí požádat okresní soud o určení, zda je takové rozhodnutí v souladu se zákonem a stanovami“.
52. Z uvedených ustanovení se pro účely nyní posuzované věci podává, že úprava procesu zápisu změn údajů evidovaných v rejstříku stran a hnutí je založena na principu, že strana či hnutí jsou povinny ministerstvu ve lhůtě 15 dnů ode dne rozhodnutí příslušného orgánu strany či hnutí oznámit změnu údajů evidovaných v rejstříku podle § 9 odst. 2 a 3 zákona č. 424/1991 Sb., přičemž jsou podle § 10 věty druhé tohoto zákona povinny skutečnosti tvrzené v oznámení doložit usnesením příslušného orgánu strany či hnutí. Shora uvedená ustanovení zákona č. 424/1991 Sb. přitom nad rámec doložení usnesení orgánu strany či hnutí nepočítají s žádnou jinou obligatorní náležitostí oznámení změn údajů evidovaných v rejstříku stran a hnutí. Žalovaný je pak povinen takové oznámení reflektovat tím, že v rejstříku stran a hnutí oznámené změny vyznačí. Právní úprava nepočítá s tím, že by žalovaný v návaznosti oznámení strany či hnutí a skutečnosti v něm tvrzené jakkoli přezkoumával (srov. dále). Jak bylo uvedeno výše, jednání žalovaného, kterým dojde, nebo naopak nedojde k provedení či neprovedení změn údajů v rejstříku v návaznosti na oznámení strany či hnutí, představuje svou povahou faktický úkon; žalovaný není povinen vydat v této souvislosti žádné rozhodnutí nebo osvědčení.
53. Pro úplnost soud v kontextu nyní posuzované věci podotýká, že předmětná právní úprava nespojuje překročení 15 denní lhůty pro notifikaci změn v evidovaných údajích se zánikem práva na vyznačení změn údajů evidovaných v rejstříku stran a hnutí, ani nepředvídá jiný obdobný důsledek. Proto soud dovozuje, že se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž překročení bez dalšího nemůže vyloučit povinnost žalovaného oznámené změny v rejstříku vyznačit.
54. V nyní posuzovaném případě se žalobce domáhá ochrany proti postupu žalovaného v poněkud specifické situaci. Podání žalobce ze dne 28. 9. 2016 nepředstavuje standardní oznámení, kterým by politické hnutí ve lhůtě do 15 dnů ode dne rozhodnutí k tomu příslušného orgánu v souladu s § 10 zákona č. 424/1991 Sb. notifikovalo změny skutečností evidovaných v rejstříku stran a hnutí. Žalobce totiž předmětným podáním reflektoval situaci, kdy žalovaný v reakci na nabytí právní moci Rozsudků civilních soudů, konstatujících neplatnost usnesení přijatých valnou hromadou žalobce konanou dne 10. 2. 2014, provedl v rejstříku stran a hnutí úpravu evidovaných údajů způsobem, s nímž žalobce nesouhlasil. Žalobce se pak návrhem ze dne 28. 9. 2016 domáhal zaevidování jiných údajů majících podle jeho přesvědčení oporu v rozhodnutí valné hromady hnutí, která proběhla téměř o 19 měsíců dříve, přičemž z části svůj požadavek opíral dokonce o ještě starší rozhodnutí předsednictva žalobce.
55. V této souvislosti soud podotýká, že z odůvodnění Rozsudků civilních soudů, kterými bylo pravomocně uzavřeno o neplatnosti rozhodnutí přijatých na valné hromadě žalobce konané dne 10. 2. 2014, se podává podstata dlouhodobých vnitřních sporů v rámci politického uskupení žalobce. Pro větší stručnost soud na tomto místě na závěry vyslovené v odůvodnění Rozsudků civilních soudů v plném rozsahu odkazuje a toliko stručně připomíná, že civilní soudy v řízení podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb. shledaly rozpor usnesení přijatých na předmětné valné hromadě se zákonem a stanovami z důvodu, že na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jednání valné hromady nebyl řádně pozván člen hnutí, Ing. L. P., přičemž jinými vadami, především otázkou řádného svolání valné hromady k tomu způsobilou osobou, se civilní soudy pro nadbytečnost nezabývaly.

56. Vnitrostranické spory pak vyústily rovněž v několik sporů vedených v souvislosti s volbami do Zastupitelstva Ústeckého kraje a Senátu Parlamentu České republiky konanými v roce 2016 u Krajského soudu v Ústí nad Labem, resp. Nejvyššího správního soudu (srov. především usnesení volebního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, čj. Vol 4/2016 - 191, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2016, čj. 40 A 6/2016 - 102, a ze dne 8. 11. 2016, čj. 40 A 11/2016 - 51, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 10. 2016, čj. 15 A 165/2016 - 82). V uvedených rozhodnutích správní soudy zohlednily závěry vyslovené v pravomocných Rozsudcích civilních soudů; v případě rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem dokonce soud nad rámec uvedeného s poukazem na závěry vyslovené v Rozsudcích civilních soudů vyhodnotil, že „*valné hromady konané po 10. 2. 2014 s přihlédnutím k pravomocnému soudnímu zrušení rozhodnutí o ukončení členství JUDr. H. J. a vyslovení nesouladnosti odvolání JUDr. H. J. z funkce 1. místopředsdkyně se stanovami dané volební strany a zákonem o politických stranách nemohly řádně proběhnout, a proto k rozhodnutím na nich přijatým soud nepřiblížil*“. Žalovaný přitom ve vyjádření k žalobě na naposledy citované závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem poukazoval a měl za to, že podporují jím zastávané stanovisko.
57. Žalovaný ke dni 28. 9. 2016 provedl v rejstříku stran a hnutí v návaznosti na nabytí právní moci Rozsudků civilních soudů úpravy zohledňující závěry o neplatnosti usnesení valné hromady konané dne 10. 2. 2014 týkajících se mj. volby členů předsednictva hnutí.
58. Žalobce se v podání ze dne 28. 9. 2016, reagujícím na úpravy provedené žalovaným v rejstříku stran a hnutí v rejstříku stran a hnutí, domáhal toho, aby žalovaný provedl v rejstříku tyto zápisy:
- a. zápis Ing. B. S. jako předsedy hnutí, a to od 4. 10. 2013 s poukazem na
 - i. jeho volbu předsedou hnutí předsednictvem hnutí dne 4. 10. 2013
 - ii. jeho volbu předsedou hnutí při jednání valné hromady dne 26. 3. 2015
 - b. zápis sídla hnutí dle rozhodnutí valné hromady dne 26. 3. 2015, s platností od 26. 3. 2015
 - c. zápis Ing. J. Z. jako 1. místopředsedy hnutí dle rozhodnutí valné hromady dne 26. 3. 2015, s platností od 26. 3. 2015
 - d. zápis Bc. Z. J. a Ing. P. P. jako místopředsedů hnutí dle rozhodnutí valné hromady dne 26. 3. 2015, s platností od 26. 3. 2015
 - e. zápis Ing. J. M. jako člena předsednictva hnutí dle rozhodnutí valné hromady dne 26. 3. 2015, s platností od 26. 3. 2015.
59. Žalobce přitom svůj návrh doplnil předložením zápisu z jednání valné hromady konané dne 26. 3. 2015, který je součástí správního spisu.
60. Jak je patrné z přípisů ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-30869-65/VS-2008, a ze dne 10. 10. 2016, čj. MV-30869/VS-2008, na které žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal, žalovaný odmítl navrhovaný zápis provést s argumentem, že valná hromada hnutí konaná dne 26. 3.

2015 byla svolána Ing. B. S. jako předsedou hnutí za součinnosti ostatních členů předsednictva zvolených valnou hromadou dne 10. 2. 2014 s tím, že s ohledem na pravomocné Rozsudky civilních soudů podle žalovaného nelze „jako podklad pro vyznačení údajů v rejstříku politických stran a politických hnutí akceptovat jednání k tomu dle soudu neoprávněných osob“. Dalším argumentem pro neprovedení zápisu navrhovaných změn týkajících se osoby předsedy hnutí v rejstříku pak byla skutečnost, že volba předsedy hnutí náleží podle stanov hnutí valné hromadě hnutí a nikoli předsednictvu hnutí. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný doplnil svou argumentaci stran důvodů pro neprovedení zápisu navrhovaných změn i o poukaz na shora citované závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem.

61. Městský soud v Praze se předně zabýval prvním argumentem žalovaného poukazujícím na nemožnost provést navrhované změny v rejstříku stran a hnutí z důvodu svolání volané hromady konané dne 26. 3. 2015 k tomu podle přesvědčení žalovaného neoprávněnými osobami.
62. Městský soud v Praze přitom přisvědčuje žalobci, že tento žalovaným uvedený důvod odepření provedení zápisu nade vší pochybnost presumuje závěr o (ne)souladu usnesení přijatých na valné hromadě žalobce konané dne 26. 3. 2015 se zákonem a jeho stanovami. Takové posouzení však žalovaný není v rámci úkonů souvisejících s vedením rejstříku stran a hnutí a vyznačováním změn v něm podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb. evidovaných údajů oprávněn učinit.
63. Zákonodárce nepočítal s tím, že v rámci postupu provádění změn údajů oznámených stranou či hnutím bude žalovaný přezkoumávat soulad rozhodnutí orgánu strany či hnutí, na základě kterého má dojít k vyznačení změn údajů evidovaných v rejstříku, se zákonem či stanovami takové strany či hnutí.
64. Tuto pravomoc zákonodárce svěřil civilnímu soudu v řízení podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb. Právě v tomto řízení, jak bylo shora popsáno, civilní soud rozhoduje ve věcech návrhů člena politické strany či politického hnutí na určení, zda je rozhodnutí orgánu politické strany či politického hnutí dotýkající se skutečností vyznačovaných v rejstříku stran a hnutí podle § 9 tohoto zákona rozhodnutí v souladu se zákonem a stanovami.
65. Z uvedeného je podle soudu zjevné, že zákonodárce počítal s tím, že žalovaný je jako orgán pověřený vedením rejstříku stran a hnutí povinen návrhu na zápis změn za dodržení určitých minimálních standardů (doložení usnesení příslušného orgánu strany či hnutí) vyhovět, přičemž soudní přezkum (ne)souladu v rejstříku provedených změn se zákonem a stanovami je k návrhu člena strany či hnutí umožněn teprve následně v případném řízení vedeném civilním soudem podle § 16a zákona č. 424/1991 Sb.
66. Žalovaný tedy postupoval nezákonně potud, pokud odmítl provést navrhované změny s argumentem vycházejícím z úvahy o rozporu usnesení valné hromady konané dne 26. 3. 2015 se zákonem resp. stanovami žalobce z důvodu jím tvrzeného svolání valné hromady k tomu neoprávněnou osobou. Jakkoli může tento závěr logicky vycházet ze závěrů vyslovených v pravomocných Rozsudcích civilních soudů, nebyl žalovaný oprávněn sám takový úsudek v rámci postupu podle § 9 a § 10 zákona č. 424/1991 Sb. učinit a založit na něm své nekonání.

67. Lze tedy shrnout, že pokud by žalovaný neprovedl zápis navrhovaných změn jen a pouze na základě vlastní úvahy, že rozhodnutí přijatá na valných hromadách konaných po 10. 2. 2014, v daném případě na valné hromadě konané dne 26. 3. 2015, byla neplatná, byť tuto úvahu odvíjel od pravomocných Rozsudků civilních soudů k otázce neplatnosti usnesení valné hromady žalobce konané 10. 2. 2014, překročil by tak své pravomoci.
68. Tento postup žalovaného ale nemohl založit důvodnost podané žaloby, neboť žalovaný své nekonání rovněž argumentačně opírá o další důvod, a to nedoložení navrhovaných změn rozhodnutím příslušného orgánu hnutí v rozporu s § 10 větou druhou zákona č. 424/1991 Sb., přičemž poukazuje na nemožnost provést navrhované změny v rejstříku stran a hnutí z důvodu, že volba předsedy hnutí je podle stanov žalobce vyhrazena toliko valné hromadě a nikoli předsednictvu hnutí.
69. Soud v reakci na tuto procesní argumentaci z dokladu předloženého žalobcem (zápis z jednání valné hromady konané dne 26. 3. 2015) zjistil, že při jednání valné hromady rozhodovalo o volbě předsedy, 1. místopředsedy i dalších dvou místopředsedů předsednictvo hnutí, a nikoli valná hromada. Z bodu 7 zápisu z jednání valné hromady ze dne 26. 3. 2015 (str. 5 – 9 tohoto zápisu) je zjevné, že valná hromada sice v souladu s čl. VII. odst. 3 písm. a) stanov žalobce provedla volbu členů předsednictva hnutí, avšak byli to výhradně sami členové takto zvoleného předsednictva, kteří v následné volbě zvolili (ze svého středu) předsedu, 1. místopředsedu a další místopředsedy hnutí.
70. Městský soud v Praze přisvědčuje žalovanému, že stanovy žalobce nepočítají s tím, že by byl předseda a místopředsedové hnutí voleni předsednictvem z jeho členů. Ustanovení čl. VII. odst. 3 písm. a) stanov naopak předpokládá, že členové předsednictva, kterými jsou podle čl. VIII. odst. 2 stanov předseda hnutí, 1. místopředseda hnutí, další 2 místopředsedové hnutí a 3 další členové předsednictva, budou voleni přímo valnou hromadou.
71. S ohledem na absenci výslovné úpravy umožňující předsednictvu „přidělit“ funkci předsedy a místopředsedů toliko interním hlasováním svých členů (viz čl. VIII. odst. 3 stanov) soud shodně s žalovaným dovozuje, že takový postup neodpovídá pravidlu upravenému v čl. VII. odst. 2 písm. a) stanov, neboť je výlučnou pravomocí valné hromady ustanovit určitou osobu do funkce předsedy či místopředsedy hnutí.
72. Městský soud v Praze tedy vešel na stanovisko žalovaného, že pokud žalobce opíral návrh na zápis změn ze dne 28. 9. 2016 v části týkající se osob předsedy a místopředsedů hnutí o rozhodnutí valné hromady při jednání dne 26. 3. 2015, pak je třeba zdůraznit, že valná hromada o volbě těchto osob do uvedených funkcí při tomto jednání nerozhodovala, přičemž ze zápisu z jednání valné hromady je naopak zjevné, že o uvedení do funkce předsedy a místopředsedů rozhodovali pouze sami členové předsednictva.
73. Za této situace podle přesvědčení soudu nelze žalovanému vytýkat neprovedení zápisu této části změn v údajích do rejstříku stran a hnutí podle § 9 zákona č. 424/1991 Sb., a to s ohledem na to, že žalobce v rozporu s § 10 tohoto zákona nedoložil ke svému návrhu ze dne 28. 9. 2016 usnesení orgánu hnutí, které bylo příslušné k volbě předsedy a místopředsedů hnutí. Soud má přitom za to, že je to právě a jediné otázkou existence a doložení rozhodnutí k tomu příslušného orgánu ve smyslu § 10 věty druhé zákona č. 424/1991 Sb., k jejímuž posouzení je žalovaný v rámci postupu provádění oznámených změn údajů evidovaných v rejstříku stran a hnutí oprávněn.

74. V této souvislosti soud nepřehlédl, že žalobce při následné valné hromadě konané dne 24. 10. 2016 postupoval odlišně, když předseda a místopředsedové hnutí byli zvoleni přímo rozhodnutím valné hromady (tj. nikoli rozhodnutím předsednictva hnutí). Jak je zjevné z předloženého správního spisu, žalovaný návrhu žalobce na zápis změn údajů vedených v rejstříku stran a hnutí opírajícímu se o rozhodnutí valné hromady ze dne 24. 10. 2016 vyhověl a navrhované změny v rejstříku vyznačil. Pro úplnost soud uvádí, že se žalovaný mylí, pokud ve vyjádření k žalobě uvedl, že i valná hromada konaná dne 26. 3. 2015 provedla volbu „konkrétních funkcionářů“. Tento závěr je z výše popsaných důvodů v rozporu s obsahem správního spisu, neboť dne 26. 3. 2015 předmětnou volbu realizovalo předsednictvo.
75. Soud dále uvádí, že za dané situace by považoval za nepřipustně formalistický výklad, na jehož základě by žalovanému vytknul, že v reakci na návrh žalobce ze dne 28. 9. 2016 doplněný o zápis z jednání valné hromady ze dne 26. 3. 2015 (zachycující shora popsaným způsobem rozhodnutí předsednictva hnutí) nevyzýval žalobce k doložení rozhodnutí valné hromady hnutí z téhož dne. Je totiž zjevné, že by žalobce nebyl s to takové rozhodnutí valné hromady ani k výzvě žalovaného předložit, neboť o dané otázce toho dne rozhodoval jiný orgán hnutí.
76. V té části, v níž návrh žalobce ze dne 28. 9. 2016 postrádal oporu v rozhodnutí valné hromady ze dne 26. 3. 2015 jako orgánu příslušného zvolit předsedu a místopředsedy hnutí, tedy žalovaný podle závěru soudu nepostupoval při neprovedení takto navrhovaných změn v rozporu se zákonem. V tomto rozsahu tak není dána jedna z podmínek pro vyhovění žalobě na ochranu před nezákonným zásahem předvídaných v rozsudku Nejvyššího správního soudu publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, podle kterého *“Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout”*. Soud proto nemohl žalobě vyhovět.
77. Pro úplnost pak soud již toliko stručně podotýká, že shodný závěr je pak třeba vyslovit i ve vztahu k té části návrhu na zápis změn ze dne 28. 9. 2016, kde se žalobce domáhal provedení zápisu změny v osobě předsedy hnutí s poukazem na rozhodnutí předsednictva ze dne 4. 10. 2013. Žalobce nicméně upraveným žalobním petitem mířil toliko do neprovedení změn vycházejících z usnesení valné hromady ze dne 26. 3. 2015.
78. Jakkoli nelze právě uvedené závěry k druhému důvodu neprovedení zápisu bez dalšího použít ve vztahu ke zbývajícím částem návrhu na provedení změn v rejstříku stran a hnutí ze dne 28. 9. 2016, tj. návrhu vyznačení změny sídla a návrhu na zápis Ing. J. M. jako člena předsednictva hnutí, nemohl soud podané žalobě jako celku vyhovět, a to s ohledem na to, jakým způsobem žalobce formuloval svůj žalobní návrh.
79. Žalobce totiž nezákonný zásah spatřoval podle upraveného žalobního návrhu v tom, že žalovaný „v rejstříku politických stran a hnutí u zápisu reg. č. MV-30869/VS-2008, k návrhu žalobce ze dne 28. 9. 2016 nezapsal změny vyplývající ze zápisu z jednání valné hromady žalobce ze dne 26. 3. 2015“. Žalobce se podanou žalobou domáhal, aby soud žalovanému *en bloc* zakázal pokračovat v zásahu spatřovaném žalobcem v nevyhovění návrhu na zápis změn údajů vyplývajících z jednání valné hromady hnutí ze dne 26. 3. 2015, podanému dne 28. 9. 2016. Takovému žalobnímu návrhu, jak byl žalobcem formulován, ovšem soud z výše vyložených důvodů vyhovět nemohl.
80. Z okolností sporů vedených hnutím před civilními soudy a volebními soudy v souvislosti s volbami uskutečněnými v roce 2016 (srov. rozhodnutí soudů označená výše) je nadto

zjevné, že žalobce podanou žalobou především zamýšlel docílit zápisu osob předsedy a místopředsedů hnutí do rejstříku stran a hnutí dle výsledků valné hromady z roku 2015 a zprostředkovaně tak zpochybnit oprávnění jiných osob jednat za hnutí v rozhodném období vážícím se k volbám v roce 2016. Jak bylo podrobně odůvodněno výše, žalovaný však nepostupoval při neprovedení takto navrhovaných změn v rejstříku stran a hnutí v rozporu se zákonem, neboť návrh žalobce ze dne 28. 9. 2016 postrádal oporu v rozhodnutí valné hromady ze dne 26. 3. 2015 coby orgánu příslušného zvolit předsedu a místopředsedy hnutí.

81. Městský soud v Praze pro úplnost podotýká, že se s ohledem na formulaci žalobního petitu nezabýval posouzením otázky žalobcem tvrzené nezákonnosti zásahu žalovaného v části týkající se neprovedení zápisu osoby Ing. B. S. („alespoň“) jako místopředsedy hnutí, neboť žalobce zaznamenání tohoto údaje v rejstříku stran a hnutí v návrhu ze dne 28. 9. 2016 nepožadoval. Za situace, kdy žalobce svůj žalobní návrh omezil na posouzení zákonnosti zásahu spočívajícího v tom, že žalovaný k návrhu žalobce ze dne 28. 9. 2016 nezapsal změny vyplývající ze zápisu z jednání valné hromady žalobce ze dne 26. 3. 2015, soud žalobcem naznačené otázky posuzovat nemohl.
82. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.